

A close-up portrait of a woman with reddish-brown hair styled in a bun. She is wearing a red, off-the-shoulder dress and a multi-strand pearl necklace. Her expression is serene and slightly melancholic, looking off to the side. The background is a soft, textured grey.

THUIS OP
DUNLEIGH HALL

roman

A wide-angle photograph of Dunleigh Hall, a large, light-colored stone mansion with a central dome and classical architectural details. The house is set in a lush, green landscape with many trees and a large lawn. In the foreground, there is a pond with tall reeds and a reflection of the sky. Several birds are flying in the sky above the house.

Dineke Epping

Dineke Epping

Thuis op
Dunleigh Hall

Roman

KOK

Proloog

Vrijdag 20 september 1867

Het was nog warm voor eind september. Met haar knieën opgetrokken tot onder haar kin zat Caroline Milton op de trap van de veranda achter het huis van haar grootouders. Ze keek naar de bedrijvigheid in de boomgaard, terwijl ze op het uiteinde van haar ene vlecht sabbelde, een gewoonte die mama vreselijk vond. Caroline vond mama vreselijk.

Mama zou haar weghalen bij grootvader en grootmoeder van daan, van de plek waaraan ze zo gehecht was. Het was niet eerlijk dat ze hier eerst jaren had gewoond en nu weer moest vertrekken. Ze was al bijna elf, ze wist zelf best wat ze wilde. En ze wilde niet hetzelfde als mama, die nu al dagenlang probeerde te vertellen dat Caroline zich anders moest gedragen. *Niet op blote voeten lopen, denk aan je houding, oefen je pianospel, wees beleefd tegen de nieuwe gouvernante.* Ze gaf nog meer opdrachten dan de voorman in grootvaders boomgaard, maar ze zei nooit ‘goed zo’ of ‘dat heb je netjes gedaan’.

Caroline zuchtte diep en richtte haar blik op de appelbomen, waarin plukkers hard aan het werk waren. Vorige maand waren de kersen geoogst. Grootvader zei dat het een goed jaar werd.

Boomgaard Clayton was een begrip in de wijde omgeving. Vanaf het moment dat Caroline met haar broertje Rett en haar zusje Ella bij haar grootouders was komen wonen, had ze de boomgaard fantastisch gevonden. Er viel altijd iets te zien of te beleven. Als er niet te veel arbeiders rondliepen, speelde ze tussen de grote appelbomen. Of ze deed er verstoppertje met Rett. Achter de bessenstruiken was een perfecte schuilplaats; daar vond hij haar nooit.

Als het wel druk was, zoals nu, mocht Caroline niet in de weg

lopen. Toch waren alle arbeiders aardig voor haar, de kleindochter van meneer Charles Clayton. Soms maakten ze een praatje met haar, of vertelden ze een grapje. Sommigen trokken speels aan één van haar donkere vlechtjes. Toen ze wat ouder werd, begon grootvader haar uit te leggen wat er in de boomgaard gebeurde. Waarom hij in de winter liet snoeien, voordat er nieuw blad verscheen, en waarom hij bijenkorven tussen de bomen plaatste. 'Kijk eens hoeveel bloesem, Carrie. We krijgen veel appels dit jaar.' Of: 'De regen van deze week is goed voor de groei.'

Door die gesprekken voelde Caroline zich betrokken bij de boomgaard. Grootvader liet haar soms zelfs meehelpen en iedereen kende haar. Hier hoorde ze thuis en hier wilde ze blijven, ook al kwam het door die vreselijke burgeroorlog dat ze bij grootvader en grootmoeder was gaan wonen. De oorlog waarin papa zo veel geld had verdiend, en die mama juist hysterisch had gemaakt, zodat ze naar een kuuroord moest om beter te worden.

Die oorlog was nu al twee jaar voorbij. Natuurlijk was Caroline daar blij om, maar van haar had mama best in het kuuroord mogen blijven. En dat papa een prachtige, grote villa had gekocht aan een belangrijke straat in New York, kon haar ook niet schelen. Liever woonde ze hier, in de boomgaard van grootvader Clayton.

Achter Caroline kraakten de planken van de veranda. Ze voelde ze licht inzakken. Even later zat grootvader naast haar. 'Niet zo verdrietig zijn, Carrie. Je zult het vast naar je zin hebben in New York.'

Ze keek naar hem op. 'Komen grootmoeder en u naar de stad voor mijn elfde verjaardag?'

'Wie weet, dat zouden we zomaar kunnen doen.'

Hij hield een slag om de arm, dat hoorde ze wel. Grootvader hield ook niet van de grote stad, net als zijzelf. Vooral niet van de regeltjes en de verplichtingen die bij het stadsleven hoorden. In de boomgaard was ze zo vrij als een vlinder. 'Het is niet eerlijk, grootvader. Ik wil hier blijven wonen. Dat kan toch wel? Ik ben toch niet lastig geweest? Ik zal heel goed meehelpen en doen wat grootmoeder zegt. Ik ga met haar mee naar alle arbeidersgezinnen en ik zal heel veel spullen voor haar dragen.'

‘Je bent al een goede hulp voor haar, Carrie.’

Ze veegde over haar wang. ‘Maar waarom moet ik dan weg? En wat als mama weer ziek wordt?’

‘Ben je daar bang voor?’

Aarzelend knikte ze, terwijl ze probeerde niet te denken aan die dag van vijf jaar geleden, hoe hard mama had gegild en hoe wit haar wangen waren geweest.

‘Je moeder is helemaal beter, liefje. Het is geen oorlog meer en jullie zullen rustig in jullie eigen huis wonen.’

‘Het is nog rustiger voor haar als ik hier blijf.’ Een sprankje hoop sprong op.

‘Mijn lieve Carrie, grootmoeder en ik worden ouder. Het is beter voor jou om bij je ouders te zijn. Je krijgt vast veel nieuwe vrienden in de stad.’

‘Vast niet.’

‘Maar kijk nou wat je hier hebt. Die arbeiders zijn geen gezelschap voor een meisje zoals jij.’

‘Dat zegt u alleen maar omdat mama dat vindt. Ze zijn heel aardig.’

Carolines ogen dwaalden langs de bomen tot ze Sean vonden. Hij was het aardigst. En ook het knapst, maar dat durfde ze aan niemand te vertellen. Stel je voor! Ze zouden haar allemaal uitlachen en haar zusje Ella van zeven zou het direct verklikken aan haar ouders. Dan werd mama vast boos.

Maar hij was knap met zijn donkere haren, zijn chocoladebruine ogen en zijn vrolijke grijns. Sean zei nooit netjes ‘juffrouw Milton’ tegen haar, maar noemde haar ‘juffie’ en daarbij knipoogde hij naar haar, zodat haar hart een sprongetje maakte.

Grootvader boog zich naar haar toe. ‘Wat zou je ervan zeggen als ik hem volgend jaar voorman maak?’

‘Echt?’ Haar stem schoot omhoog en ze bloosde, omdat het zo duidelijk haar gevoelens liet zien. ‘Hij is nog best wel jong, hè? Nog niet eens twintig.’

‘Sean Mallory is vanaf het begin een goede werkkraacht geweest. Hij is sterk, hij weet van aanpakken en hij doet goed zijn best. Ik laat zijn vader in dat huisje bij het zuidelijke weiland wonen, wist

je dat? Pa Mallory heeft zijn krachten opgebruikt. Hij heeft het verdiend om nu een vredige oude dag te hebben.'

'Sean zegt dat hij op een dag terug wil naar Ierland, maar niet zolang zijn vader nog leeft.'

'Je hoort hem niet bij zijn voornaam te noemen, Carrie.' Grootvader lachte. 'Mallory was nog maar een kind toen hij met zijn ouders naar Amerika kwam, hij heeft een romantisch beeld van Ierland.'

Romantisch? Caroline durfde bijna geen adem te halen. Wat bedoelde grootvader daarmee? Dacht hij dat Sean belangstelling had voor een meisje?

'Maar het is goed om dromen te hebben,' ging grootvader verder. 'Dat geldt ook voor jou, kind.'

Ze fronste en draaide nadenkend aan haar vlecht. 'Ella heeft altijd enge dromen.' Als haar zusje angstig wakker werd, kroop ze bij Caroline in bed. Dan vielen ze samen weer in slaap. Zouden ze dat blijven doen als ze straks in de grote villa in New York woonden?

'Ik bedoel niet dat soort dromen, Carrie. Ik heb het over dromen voor de toekomst.' Grootvader legde een arm om haar schouders. 'Kijk eens naar de boomgaard. Ooit had ik de droom dat Boomgaard Charles Clayton de sappigste appels en het zoetste fruit van Michigan zou verkopen. Dat arbeiders uit de wijde omgeving hier werk zouden vinden en een eerlijk loon zouden krijgen.'

Caroline giechelde. 'Die droom is uitgekomen, grootvader! Iedereen praat over de boomgaard en zegt dat uw fruit het lekkerst is. En dat vind ik ook.'

'Zeker is die droom uitgekomen. Maar niet omdat het mij altijd voor de wind ging, hoor! Het was soms heel moeilijk. Er zijn jaren geweest dat we verlies leden. Mensen hebben mij voor gek verklaard dat ik het niet opgaf.'

'Waarom gaf u niet op?'

'Omdat een stem in mijn hart zei dat ik moest volharden.'

'Bedoelt u God?' In de jaren dat ze hier woonde, was Caroline eraan gewend geraakt dat haar grootouders veel over God en over Jezus spraken.

‘Inderdaad, dat was Gods stem. Hij heeft dromen en verlangens in ons hart gelegd, Carrie. Ook in jouw hart.’

‘O ja? Een andere droom dan in de boomgaard blijven?’

‘Dat kan ik niet zeggen, meisje. Je moet het zelf ontdekken, samen met God. Daarom is het belangrijk dat je leert op Hem te vertrouwen.’

Ernstig knikte Caroline. ‘Ik zal altijd blijven bidden, grootvader.’

‘Dat is goed, Carrie, dat is goed. Bid voor elke beslissing en laat God je leiden.’

Michigan, donderdag 3 februari 1876

Er was niets veranderd, maar toch leek de boomgaard anders dan toen ze acht jaar en enkele maanden geleden naar New York had moeten verhuizen. Grootvader was er niet meer. Caroline Milton liep nog eenmaal over de paden langs de appelbomen. Nu de werkdag voorbij was, hing er een treurige leegte tussen de jonge bomen en was het gemis extra scherp voelbaar.

Ze huiverde in haar rouwjapon van zwarte wol en crêpe. Het was dom om zo vroeg in het jaar geen mantel mee te nemen en ze wist nu al dat mama haar dat straks zou verwijten. Maar op dit moment was ze even alleen. Was ze even vrij. Even was het zoals vroeger, toen het niet uitmaakte of haar jurkje vies werd en of ze haar schoenen uitdeed, of haar haren wel netjes zaten en of ze de mensen correct aansprak.

De gedachte ontlokte haar een glimlach. Toegegeven, nu ze een jongedame van negentien was, zou grootvader ook niet overal mee ingestemd hebben, maar het was de toon die de muziek maakte.

Verderop bij de schuur was Sean Mallory nog bezig, als enige. Het leek Caroline nog vroeg om te snoeien, maar toch had hij die werkzaamheden al in gang gezet. Hij zou wel weten wat hij deed, redeneerde ze, anders had grootvader hem geen voorman gemaakt. En al helemaal geen beheerder zodra hij vijfentwintig werd.

Caroline zuchtte diep. Waarom had grootvader dan de boomgaard aan háár nagelaten? Vier maanden geleden was hij gestorven en werd zij de eigenaresse van een florerende fruitboomgaard van meerdere hectares vol appel- en kersenbomen, bessenstruiken, pruimen, peren en frambozen. Begreep hij niet hoe haar ouders daar tegenover stonden?

Bid voor elke beslissing. Het leek alsof ze grootvaders stem op deze plaats nog kon horen, maar ze had antwoorden nodig en die hoorde ze niet. Als ze haar hart volgde, behield ze de boomgaard. Iedere zomer sinds de verhuizing was ze er geweest en elk jaar had ze naar dat bezoek uitgekeken. Maar toen ze voorzichtig had geopperd dat ze zich in Michigan kon vestigen, was mama van kleur verschoten. In plaats van blij te zijn dat het huis van haar jeugd bewaard zou blijven, was ze tegen Caroline tekeergegaan, zodat zij niets durfde te zeggen over haar verdere plannen. Als mama weer zo'n aanval kreeg, wist ze nooit hoe erg het zou zijn.

Papa had zoals altijd de veilige weg gekozen en voorgesteld dat hij een geschikte koper zou zoeken. Nu was het bijna zover. De opbrengst van deze vruchtbare grond verhoogde slechts het belachelijk grote geldbedrag dat ze ook had geërfd.

En vandaag liep ze voor het laatst rond op de plek die haar het meest dierbaar was. Haar verhuizing naar New York had dat niet veranderd, evenmin als alle luxe in de prachtige villa. In New York had ze vriendinnen gekregen: Millicent Wallace, en Nancy Simpson die nu in Engeland woonde. Regelmatig was dat tweetal meegegaan naar Michigan om bij Carolines grootouders te logeren. Millicent en Nancy vonden de fruitmarkt interessant en liepen graag tussen de bomen in het zonnetje. Of ze schilderden de prachtige bloesem. Caroline dacht aan de aquarellen die ze in verschillende jaargetijden had gemaakt. Kersenbloesem, rijpe appels, rode en gouden bladeren, met rijp bedekte takken....

Natuurlijk bezocht ze met haar twee vriendinnen ook kennissen in de buurt en gingen ze naar het Eriemeer en de Niagarawatervallen, een indrukwekkende bezienswaardigheid. Het waren echter ook de rust en de gemoedelijkheid van deze omgeving die Caroline aanspraken. Hier hoefde ze niet de schijn op te houden of zich chiquer voor te doen dan ze was. Grootvader was zeer gerespecteerd en rijk, maar stond gewoon met beide benen op de grond. Hij hield van haar zoals ze was, hij probeerde haar niet te veranderen.

Dat probeerden Millicent en Nancy ook niet. Daarom waren zij ook zulke goede vriendinnen. Caroline dacht weleens dat zij haar beter kenden dan haar eigen moeder. Tweeëneenhalf jaar geleden

was grootmoeder in de zomer gestorven en haar beide vriendinnen hadden meegeleefd. Geen van beiden was verrast geweest dat Caroline na de begrafenis in Michigan bleef om haar grootvader bij te staan in de drukke oogsttijd. Mama was juist boos geweest en had beweerd dat Caroline een slechte dochter was om haar zo in de steek te laten. In de steek laten? Omdat ze de noodzakelijke fruitoogst voorrang gaf boven de uitnodiging voor een luxe diner? Gelukkig had ook papa die keer gezien dat grootvader haar het meest nodig had.

Ondanks de droefheid glimlachte Caroline bij de herinnering aan hun samenwerking. Ze was destijds nog maar zestien, maar samen met grootvader en Sean vormde ze een team. Ze voelde zich verbonden met hen. Nu waren alleen Sean en zij nog over. Op haar gemak slenterde ze naar hem toe.

‘Ben je nog aan het werk, Sean?’ Ze was hem altijd bij zijn voor-naam blijven noemen en sinds die zomer had grootvader niet meer geprotesteerd. Nog altijd benam hij haar de adem met zijn innemende lach.

‘Ik ben aan het opruimen.’ Met twee bijlen in zijn hand liep hij naar de gereedschapsschuur. ‘Daarna ga ik naar huis, juffie.’ Hij knipoogde.

Caroline voelde hoe ze bloosde en ergerde zich daaraan. Ze vermoedde dat Sean heel goed wist welk effect hij op haar had. Alle meisjes reageerden zo op zijn aanwezigheid en dat leek hij wel grappig te vinden. Hij had haar echter nooit geplaagd, was haar nooit uit de weg gegaan. Ze beschouwde hem als vriend. Daarom liep ze hem achterna de schuur in. ‘Sean? Ik hoop dat je het kunt vinden met de nieuwe eigenaar.’

‘Vast wel. En anders ga ik in een andere boomgaard werken.’

‘Je klinkt alsof het je om het even is.’

‘Dat is niet waar, juffie, en dat weet je best. Ik ben jouw grootvader dankbaar voor de kansen die hij mij heeft gegeven. Ik zal er alles aan doen om te zorgen dat zijn levenswerk wordt voortgezet.’

Caroline zuchtte en keek door de deuropening naar buiten. ‘Grootvader hield van de boomgaard met heel zijn hart.’

‘Dat deed hij zeker.’

‘Ik wilde dat ik zelf zijn werk kon overnemen, dat ik zelf de boomgaard kon leiden.’

‘Je zou een goede opvolger zijn, juffie. Net als hij geef je om de mensen... en om de bomen. Maar het is wel logisch dat je voor de verkoop hebt gekozen.’ Hij kwam dicht naast haar staan. Zijn nabijheid deed haar hart bonzen. Ze wenste dat hij zijn sterke arm om haar schouders zou slaan.

‘Toch heb ik het gevoel dat ik grootvader teleurstel. Dat hij andere verwachtingen van mij had.’ Iets doen voor de gemeenschap, haar erfenis zo besteden dat de mensen er baat bij hadden. Maar als jonge vrouw van negentien kon ze dat niet. ‘Eigenlijk heb ik altijd gedacht dat jij de boomgaard zou erven, Sean.’

‘Je grootvader heeft er met mij over gesproken,’ gaf hij toe. ‘Maar, Caroline, ik blijf hier niet voor altijd. Ooit ga ik terug naar mijn eigen land. Ik wil helpen om een eind te maken aan de onderdrukking van het Ierse volk. Dan ga ik daar mijn eigen boomgaard beginnen. Eentje waar rechtvaardige lonen worden betaald aan de arbeiders. Ik zal ze woonruimte verhuren tegen een redelijke prijs die ik niet elk jaar verhoog en...’

‘Vind je mijn grootvader onredelijk?’

‘Nee... nee, natuurlijk niet. Je grootvader is mijn voorbeeld, Caroline. Hij en niemand anders. Het gaat om de Engelsen, die Ierland overheersen. Aan die overheersing moet iets worden gedaan en daar ga ik iets aan doen.’ Ze hoorde het vuur in zijn woorden, de vastberadenheid. ‘Als ik nog een paar jaar blijf sparen...’

‘Een paar jaar?’

‘Nou, ik weet het niet precies... Het hangt er ook van af...’ Zijn stem stierf weg.

Caroline begreep hem echter wel. Het hing van zijn vader af. Vader en zoon Mallory woonden nog steeds samen in het huisje bij het zuidelijke weiland. Iedere ochtend tilde Sean zijn vader uit bed en zette hem in de stoel bij het raam. ’s Avonds deed hij het omgekeerde, nog voordat hij zijn eigen avondeten klaarmaakte. Ze slikte en glimlachte op een manier die hopelijk bemoedigend was. ‘Je vader zou trots op je zijn als je een eigen boomgaard zou beginnen.’

Hij haalde slechts zijn schouders op, zichtbaar slecht op zijn gemak door het compliment. 'Ik denk het.'

'Natuurlijk, Sean. Mijn grootvader was ook trots op je, heel trots. Hij zou willen dat je je hart volgt.' En hij zou Gods leiding benadrukken, maar ze vond het moeilijk om daar zekerheid over te hebben. Ze wenste dat ze grootvader nog één keer kon spreken, kon vragen welke weg ze moest gaan.

Een traan kriebelde over haar wang. Ze veegde hem vlug weg. Daarna haalde ze haar neus op, waarvan mama zou zeggen dat het heel ondamesachtig was. Maar dat was het nu juist. Hier in de boomgaard hoefde ze geen dame te zijn. Hier had ze als meisje tijdens de oorlog onschuldig en ontspannen rondgelopen en tussen de appelbomen gespeeld. Hier had ze opgekeken tegen haar grootvader en gedeeld in zijn trots. Hier voelde ze zich vrij.

Haar ene traan leek ook Sean te ontroeren, want hij snoof en zijn ogen werden nat. Beschaamd keerde hij zich van haar af, maar ze legde haar hand op zijn arm.

'Het geeft niets als je huilt, Sean. Ik weet dat grootvader bijzonder voor je was, dat je hem mist. Dat doe ik ook.' Snuffend leunde ze tegen de ruwe stof van zijn overhemd. Met een zucht sloeg hij zijn armen om haar heen. Ze kon de hardheid van zijn spieren voelen terwijl hij haar rug streekte.

'Je grootvader was zeker bijzonder. Hij was niet zoals andere rijke mensen.' Sean klonk een beetje hard. 'Hij kende zelfs de jongste loopjongen persoonlijk. En hij begreep dat ik mijn droom wil najagen, hij kon zich voorstellen hoeveel Ierland voor mij betekent en dat kan niet iedereen. Hij was heel speciaal, Caroline.'

Hij klonk alsof hij bijna weer ging huilen en nieuwsgierig keek ze naar hem op. Het voelde zo intiem dat hij haar roepnaam gebruikte, terwijl dat eigenlijk niet mocht. Helemaal nu hij zijn sterke armen om haar heen had geslagen.

Seans donkere ogen gleden over haar gezicht. Met de palm van zijn hand veegde hij de tranen van haar wangen. Ze had het gevoel dat ze iets moest zeggen om hem te troosten. 'Jij was ook speciaal voor hem, Sean.'

Opnieuw bestudeerden zijn ogen haar gezicht, alsof hij haar ge-

voelens wilde peilen. Zijn blik bleef rusten op haar lippen, en haar adem stokte. Sean knipperde met zijn ogen en leek haar te willen loslaten.

Vlug ging ze op haar tenen staan en drukte haar lippen op die van hem. Even voelde ze hem verstijven, maar toen trok hij haar stevig tegen zich aan. Zijn lippen bewogen zich over die van haar. Zacht en zoekend, maar tegelijkertijd vurig en vol passie. Zijn linkerhand gleed over haar rug omhoog naar haar nek, alsof hij bang was dat ze zich terug zou trekken. Caroline had helemaal niet die intentie. Ze leunde tegen hem aan, greep met haar handen zijn overhemd vast.

‘Wat gebeurt hier?’ De snerpemde stem van haar moeder liet een rilling over haar rug lopen.

Verschrikt deinsde ze terug. Ze zag hoe Sean probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. ‘Mama...’

‘Drong hij zich aan je op, Caroline?’

‘Natuurlijk niet, hij...’

‘Je bent op staande voet ontslagen, Mallory.’

Sean schraapte zijn keel en haalde zijn hand door zijn haar. Ze zag zijn vingers trillen. ‘Mevrouw Milton, ik...’

‘Geen smoesjes. Mijn vader had een hoge dunk van jou, Mallory. Hij heeft je veel vrijheden gegeven en nu blijkt dat je daar misbruik van maakt.’

Mama stond recht en statig voor hem. Haar strenge houding werd versterkt door haar zwarte rouwkleding. Ze richtte haar priemende blik op hem, de blik die Caroline altijd ineen deed krimpen en ervoor zorgde dat ze zich klein en nietig voelde. Met bonzend hart wachtte ze op de uitbarsting. Op de rode wangen, de felle ogen, de schelle stem. Als het heel erg was, kon mama flauwvallen, maar evengoed kon Caroline een klap verwachten.

Schuifelend deed ze een stapje achteruit. Ze voelde haar knieën knikken. *Ik moet iets zeggen.* Ze dacht koortsachtig na hoe ze Sean kon verdedigen, maar ze kon niets bedenken.

‘Ik ben trots op het vertrouwen dat meneer Clayton in mij had, mevrouw.’ Seans stem klonk schor, maar zijn schouders bleven recht, zijn hoofd geheven. Zijn ogen schoten naar Caroline. Zij wilde het liefst wegkruipen.

Mama's wenkbrauwen gingen omhoog. 'Meneer Clayton zou zich omdraaien in zijn graf als hij wist dat je probeert zijn kleindochter te verleiden.'

'Mama...' Haar stem was niet meer dan een zacht piepje.

'Hou je hierbuiten, Caroline,' beet mama haar toe.

Natuurlijk wilde ze zeggen dat het niet Seans schuld was, dat *zij* hem als eerste had gekust. Maar ze wist zeker dat mama dan ziek zou worden. Haar aanvallen waren soms onvoorspelbaar, maar altijd onaangenaam. Het was een wonder dat ze nu nog geen inzinking had, maar Caroline was erg bang dat zij die alsnog zou veroorzaken.

'Ik eis dat je direct je spullen pakt, Mallory, en nog voor het donker van dit land af bent.'

Nu veranderde Seans houding. 'Maar mevrouw, ik moet voor mijn vader zorgen. Hij kan niet...'

'Hij kan tegelijk met jou vertrekken. Hij heeft al veel te lang dat huisje in beslag genomen en dat terwijl hij niet meer kan werken. Het is hoog tijd om plaats te maken voor iemand die iets oplevert. Je hebt toch een broer in New York?'

'Twee neven, mevrouw.'

'Goed zo. Zij kunnen je vader vast wel opvangen. Nou, schiet op.'

'Maar ik...' Aarzelend keek Sean Caroline aan. Zijn ogen smeekten. 'Zeg iets, je weet dat het niet is zoals zij denkt.'

'Denk je mijn dochter te kunnen commanderen waar ik bij sta?'

'Het spijt me,' fluisterde Caroline. 'Het spijt me echt, maar ik kan niet...'

'Ik wacht, Mallory.' Haar moeder hield voet bij stuk.

'Mevrouw, mijn vader overleeft dit niet. En... en ik kan nergens meer aan de slag als u mij zonder referentie wegstuurt.'

'Iemand die misbruik maakt van een onschuldig meisje dat om haar grootvader rouwt, verdient geen aanbeveling.'

Caroline rilde. Ze sloeg haar ogen neer voor Seans blik. Hij was even sprakeloos als zij.

'Daar is de deur, Mallory!'

Mama maakte de doorgang naar buiten vrij, zodat Sean de schuur uit kon lopen. Voordat hij ging, gleden zijn ogen van haar moeder

naar Caroline. Maar het smeulende vuur erin had nu niets meer met hartstocht te maken. Zijn blik was nu vol woede.

New York, donderdag 10 februari 1876

‘Ik heb heel goede herinneringen aan je grootvader,’ zei Millicent Wallace terwijl ze haar arm door die van Caroline haakte. ‘Je zult hem wel missen.’

Caroline keek naar de bomen om hen heen – de bomen van Central Park, niet die van de boomgaard – en zuchtte. Ze gebaarde naar haar rok, niet langer zwart, maar lila. ‘De zwaarste rouw is misschien voorbij, maar ik mis hem vreselijk,’ bekende ze, blij dat haar moeder en die van Millicent zo ver achter hen liepen dat ze het gesprek niet konden volgen. Mama was alleen maar blij dat ze geen zwart meer hoefde te dragen, maar bij Caroline overheerste het schuldgevoel om alles wat anders had moeten verlopen. De verkoop, Seans ontslag... Deze wandeling door Central Park was het eerste uitje dat ze sindsdien weer ondernam, op aandringen van haar vriendin. ‘Ik heb me altijd meer thuis gevoeld in de boomgaard dan in New York.’

‘Je wordt bedankt, zeg.’ Millicent trok haar arm los en stak haar neus in de lucht, maar er verscheen een lach om haar mond. ‘Ik dacht dat we vriendinnen waren!’

‘Dat zijn we ook, natuurlijk zijn we dat, Milly!’ benadrukte Caroline, ook al wist ze dat Millicent het niet meende. ‘Onze vriendschap is heel belangrijk voor me. Voor jou en Nancy zou ik alles doen.’

‘Nancy heeft nu een mooi landhuis in Engeland. Ze is een echte lady. We moeten het nu met zijn tweetjes redden.’

‘Dat lukt ons wel.’ Hun armen haakten opnieuw in elkaar en Caroline lachte tevreden. Hun vriendschap betekende inderdaad veel voor haar. Met Millicent deelde ze haar dromen, bij Millicent stortte ze haar hart uit.

Ze liepen langs de fontein en Caroline liet haar vingertoppen door het koele water glijden. Een anker was Millicent voor haar,

in de woelige wateren die mama veroorzaakte met haar zoektocht naar jongemannen van aanzien. Met haar drang om niet alleen tot de rijkste mensen, maar ook tot de voornaamste kringen te behoren. Maar hoeveel geld papa ook had verdiend, de elite van New York verwelkomde niet graag nieuwelingen.

‘Caroline Milton, ik zie wel wat je doet! En veeg je natte vingers niet aan je rok af!’

Bij het horen van de snerpende stem van haar moeder verstijfden Carolines schouders. Vlug trok ze haar hand terug uit het water.

Millicent giechelde. ‘Ik denk dat ik wel snap waarom je je bij je grootouders beter thuis voelde.’

Caroline beet op haar onderlip en trok Millicent mee naar een zijpaadje met hogere begroeiing.

‘Meisjes!’ waarschuwde Carolines moeder, terwijl ze haar best deed twee nieuwsgierige Maltezer leeuwjes in bedwang te houden. Trixie en Dixie gingen altijd mee naar Central Park.

Caroline rolde met haar ogen. ‘Het is zo vermoeiend om altijd kritiek te horen. Mijn grootouders waardeerden tenminste wat ik deed en zagen echt wie ik ben.’

‘Jouw grootvader was ontzettend aardig. Ik heb me bij hem altijd welkom gevoeld.’

‘Dat was je ook! Hij vond het heerlijk als wij kwamen logeren.’ Caroline zuchtte. ‘De boomgaard was zijn levenswerk, wist je dat? Mijn grootvader heeft hem in zeer verwaarloosde staat gekocht voor een schijntje, maar de laatste jaren was de opbrengst geweldig. Hij heeft de laatste oogst nog net mogen meemaken. Het is zo’n prachtig gezicht als er volop geplukt wordt.’

‘Dat herinner ik me.’

‘De takken zijn zwaar van de gouden en rode appels, overall mensen...’

‘En hoe heette die knappe voorman ook al weer?’

Millicents toon was plagend, maar toch stakte Carolines adem. ‘Die... eh... ik denk dat je Sean Mallory bedoelt.’ Ze voelde weer zijn zachte lippen op haar mond, zijn krachtige handen op haar schouders. ‘Hij... eh... hij is...’

‘Waar hebben jullie het over?’ De stem van haar moeder klonk

eisend en haar ogen bevatten een dreigement. Trixie kefte luid en Dixie begon aan de zoom van Carolines rok te snuffelen.

‘Laat die meisjes toch een geheimpje hebben,’ suste mevrouw Wallace. ‘Het ging vast over een knappe jongen.’

Caroline voelde de hitte vanuit haar hals omhoogkruipen. Rond de ogen van mevrouw Wallace verschenen lachrimpeltjes. Ze plaagde alleen maar. Dat was het verschil. Mama had ook rimpeltjes, maar niet van het lachen. Mevrouw Wallace was altijd vriendelijk en zorgzaam, mama afgunstig en bezorgd. En heus, Caroline probeerde medelijden te hebben vanwege haar moeders zwakke zenuwen, maar soms wenste ze dat ze met Millicent kon ruilen. Ze wilde de enorme, luxe villa best inwisselen voor de ruime, maar standaard woning van rode bakstenen als ze ook van moeder kon ruilen.

‘Ik zei dat de voorman in de boomgaard van Carolines grootouders zo knap was,’ vertrouwde Millicent haar moeder toe.

Caroline durfde slechts een steelse blik op haar moeder te werpen, maar dat was genoeg om te zien hoe haar mond tot een rechte streep was vertrokken. Natuurlijk wist zij over wie het ging en waar het op uit was gelopen.

‘Nu snap ik waarom jullie daar zo graag logeerden,’ plaagde mevrouw Wallace.

O, dat maakte het nog erger. ‘Nee, hoor,’ ontkende Caroline vlug. ‘Dat heeft er niks mee te maken. We waren nog maar tieners en die man...’

‘Hou je mond, Caroline,’ snauwde mama. ‘De boomgaard is verkocht, dus laten we daar niet meer woorden aan vuil maken. We lopen nog tot aan dat bruggetje.’

Caroline knikte, maar de ontspannen sfeer die ze eerder had gevoeld, was weg. Ook Millicent moest het merken, want ze kneep kort in haar arm.

Caroline glimlachte dankbaar naar haar. Ze wachtten even op twee kinderen die in een bokkenkar voorbijreden. Pret, lachende ouders. Het leek zo eenvoudig. Hun gezin was nooit zo geweest. Nee, hun gezin was verre van eenvoudig doordat haar moeder er zo’n groot stempel op drukte. Ze kreeg er tranen van in haar ogen en keek vlug de andere kant op.

Precies op dat moment zag ze het rijtuig. Het familiewapen dat haar vader had laten ontwerpen, hun eigen koetsier op de bok. Haar hart maakte een sprongetje. ‘Papa is terug!’ Ze lachte en verzamelde haar rokken. ‘Kijk dan, het is ons rijtuig!’

Ze holde erop af, en het duurde slechts even voor de deur openzwaaide en haar vader uitstapte. Mama vond vast dat hij op een lakei had moeten wachten, maar Caroline sprong hem om de hals. Hij was nota bene ruim drie maanden op zakenreis geweest!

‘Wat fijn dat u terug bent, papa!’

‘Kijk nou toch,’ grijnsde hij. ‘Je bent volwassen geworden toen ik weg was. Een echte dame.’

‘Dat was ik al!’ riep ze beledigd.

Haar vader lachte hard. Zijn mondhoeken leken net zo ver omhoog te krullen als de uiteinden van zijn grote snor. Nu pas kreeg hij de anderen in het oog. Hij glimlachte naar haar moeder en kneep even in haar hand. ‘Goed om weer thuis te komen.’ Daarna nam hij beleefd zijn hoed af voor mevrouw Wallace en Millicent. ‘Het is prachtig weer voor een wandeling, dames.’

‘Hopelijk was uw reis succesvol, meneer Milton,’ zei mevrouw Wallace.

‘Zeker, zeker. U kunt uw man vertellen dat het loont om in de spoorwegen te investeren.’

Mevrouw Wallace glimlachte, maar Caroline betwijfelde of ze iets met het advies zou doen. Millicents vader was bankier, maar de familie leek minder waarde te hechten aan luxe dan die van Caroline. Edward Wallace kwam dan ook uit een vooraanstaande New Yorkse familie. De Wallaces hoefden zich niet te bewijzen of hun best te doen om een plaats in de hoogste kringen te bemachtigen. Zij hoorden er gewoon bij, in tegenstelling tot Carolines veel rijkere familie.

‘Waarom stappen jullie niet allemaal in?’ stelde papa voor. ‘Dan brengen we u even naar huis, mevrouw Wallace, juffrouw Wallace. En tijdens de rit wil ik tot in de details horen wat ik allemaal heb gemist!’

Alhoewel hij vrolijk klonk, trok Carolines vreugde een beetje weg door die laatste opmerking. Hij had veel gemist. Waarom had hij in

vredesnaam de wintermaanden uitgekozen voor deze reis? Het Kerstfeest, de jaarwisseling... Vlak na de begrafenis van grootvader was hij al vertrokken. Wel had hij zijn zaakwaarnemer instructies gegeven voor de verkoop van de boomgaard en daarmee Caroline een last uit handen genomen. Natuurlijk bedoelde hij het goed.

Ze probeerde de somberheid van zich af te zetten en deel te nemen aan het luchtige geklets in de koets over de laatste nieuwtjes. Nu was hij er immers wel. Daar kon ze maar beter blij mee zijn.

Nadat ze de Wallaces hadden afgezet bij hun huis aan Washington Square en terugreden naar hun eigen villa aan Fifth Avenue met uitzicht op Central Park, viel er een stilte die zelfs de hondjes niet opvulden.

Caroline aaide Dixie, die op haar schoot zat. Inmiddels wist ze dat haar moeder zelden iets vergat of over het hoofd zag en dat gold vooral voor *fouten*. Ze wachtte.

‘Het was zeer onverstandig om met Millicent over die vreselijke Mallory te praten.’

‘Hij kwam toevallig ter sprake, mama. Millicent zei...’

‘Millicents moeder zou eens wat meer aandacht moeten besteden aan de gesprekken van haar dochter. Om zo over die man te praten!’

Maar Sean wás knap, dat kon niemand ontkennen. ‘Het spijt me, mama, maar ik...’

‘Je hebt het slecht aangepakt, Caroline. Wat is één van de eerste principes van conversatie?’

Ze slikte. ‘Wat bedoelt u?’

‘Je moet altijd in staat zijn ongewenste onderwerpen te vermijden. Daarom had je direct het gesprek een andere kant op moeten sturen. Direct!’

‘Ik zal het onthouden, mama.’ Tot haar afschuw bloosde ze ook nog. Ze ving papa’s blik. Zijn ogen stonden verdrietig.

Met een zucht keek ze weer naar haar handen. Opnieuw was ze erin geslaagd haar beide ouders teleur te stellen.

Vrijdag 11 februari 1876

Met een glimlach keek Caroline de volgende avond in de spiegel van de kaptafel, terwijl haar kamenier haar het nieuwe halssnoer omdeed. Ze draaide haar hoofd om de bijpassende oorhangers te bewonderen. Onyx, goud en parels. Papa had een goede keuze gemaakt. De zwarte ondergrond maakte de sieraden geschikt voor de rouwperiode, maar dankzij de fijne versiering van goud en minuscule zaadpareltjes zouden ze daarna erg mooi staan bij een gekleurde japon. Ja, een erg goede keuze. Maar wat Caroline het meest raakte, was dat haar vader stilstond bij haar verdriet. Hij had bewust een sieraad gekocht dat ze nu al kon dragen.

Ze sprenkelde wat parfum achter haar oren en wachtte tot haar kamenier de laatste donkere haarlokken in model had gebracht. ‘Dank je wel, Hudson.’

Opgewekt liep ze de trap af naar de salon, waar de familie wachtte tot het diner opgediend werd. Ze verheugde zich erop, want hun gezin was weer compleet. Papa was terug en ook Rett – die aan Harvard studeerde – zou er vanavond zijn. En daarnaast natuurlijk haar zusje Ella van vijftien, mama en zichzelf. Alle vijf present, dat was fijn.

De anderen waren al in de salon. Caroline liep meteen op haar vader af en kuste hem op zijn wang. ‘Ze zijn prachtig, papa, dank u wel.’

Hij glimlachte. ‘Je ziet er schitterend uit, liefje.’

‘Ze staan mooi bij je donkere ogen,’ merkte haar moeder op, met een nieuwe tiara in haar haren. ‘Gelukkig kun je nu weer paars dragen, het staat je zoveel beter dan zwart.’

‘Mama!’ Het leek bijna oneerbiedig om zo te praten.

Op dat moment kondigde de butler aan dat ze aan tafel konden, maar tijdens de gang van gestoofde paling met nootmuskaat pakte mama het onderwerp weer op.

‘We zijn uitgenodigd voor een diner bij de familie Philips, Caroline. Ik verwacht dat je dit jaar volop de belangstelling van de elite zult trekken.’

‘Dat zou fijn zijn,’ zei Caroline gedwee. Philips was een nog ou-

der geslacht dan Wallace en dat vond haar moeder heel belangrijk. Waarom wilde ze toch per se Millicents moeder overtroeven?

‘Dat is meer dan fijn!’ Mama nam een slokje zoete port. Haar wangen waren rood geworden. ‘Besef je wel dat jouw eigen toekomst op het spel staat? Je bent negentien!’

‘Ik zal ongetwijfeld binnenkort een aardige man ontmoeten...’ Ze keek naar haar vader en hoopte op bijval, maar hij was verdiept in Retts studieresultaten.

‘Waar wil je die man dan ontmoeten?’ Haar moeder klonk gepikeerd. ‘Millicent heeft het vast al met je gehad over het bal bij de Vanderlays.’

‘Bij de Vanderlays?’ riep Ella enthousiast. ‘Ga je daarheen?’

Caroline beet op haar onderlip en schudde haar hoofd. ‘Nee, we hebben geen uitnodiging gekregen. Bij mevrouw Vanderlay zijn alleen de oude New Yorkse families welkom.’

Net als bij mevrouw Astor... Helaas keek de gevestigde orde neer op mensen als haar vader; hij was pas tijdens en na de oorlog rijk geworden met de ontwikkeling van de spoorwegen. In New York telde een familie pas mee als zij generaties lang aanzien had verdiend.

‘Millicent Wallace is een jaar jonger dan jij en zij mag er wel heen,’ zei mama. ‘Haar vader mag dan bankier zijn, haar moeder Juliette is ook maar gewoon de dochter van een zakenman en niet eens zo’n hele vooraanstaande. Mevrouw Vanderlay had jou in haar plaats moeten uitnodigen.’

‘Dat zal niet gebeuren.’ Zo realistisch was Caroline wel. Waarom wilde haar moeder het nu toch niet zien!

‘Wat ben je toch gelaten. Je mag weleens wat dankbaarder zijn voor de kansen die je krijgt.’

‘Kansen?’

‘Je welvaart, liefje. Toen ik jong was, stonden mijn ouders erop dat we eenvoudig leefden. Nooit kon ik met meisjes van mijn eigen klasse omgaan, ze lachten me juist uit.’

Caroline zuchtte en duwde haar bord weg. Dit had ze vaker gehoord: mama had de bescheiden, maar vrome leefwijze van haar jeugd verafschuwd.

‘Toen ik ouder werd, was er geen heer die naar me omkeek. Alle aanbidders gingen naar andere meisjes.’

Caroline wierp een steelse blik op papa, die haar moeder wel had zien staan. In die tijd was hij nog niet zo rijk geweest. Hadden ze uit liefde voor elkaar gekozen? Het leek bijna onmogelijk.

Mama glimlachte haar toe over de tafel heen. ‘Niet getreurd, liefje. Voor jou heb ik een huwelijk in petto dat minstens net zo goed is als dat van ons.’

‘Echt?’ Bij een goed huwelijk dacht Caroline aan de hechte band tussen haar grootouders, die elkaar zonder woorden begrepen.

‘Geloof me maar, ik heb een goede oplossing gevonden.’

Ella giechelde. ‘Een oplossing? Bedoelt u een geschikte man?’

Caroline sperde haar ogen wijd open. ‘Nee toch, mama?’

Verontwaardigd keek haar moeder haar aan. ‘En waarom zou ik geen geschikte man voor je uitzoeken? Ik had zo gehoopt dat onze zorgvuldig opgebouwde contacten met de familie Philips effect zouden hebben. Herbert Philips moet zijn ogen eens open doen en...’

Nu kon Caroline een lach niet onderdrukken. ‘O, mama, Herbert Philips is een heel aardige jongen, maar zijn ogen zijn alleen maar gericht op Minnie Sturgis. Iedereen weet dat hij smoorverliefd is op haar.’

Ella begon ook te lachen, tot mama hen allebei verstoord aankeek. ‘Wat is dat voor taalgebruik, Caroline? Ik zou bijna terugkomen op de oplossing die ik heb gevonden, als jij je niet meer als een dame gedraagt. En dat terwijl ik hier in New York mevrouw Philips ook al niet meer onder ogen kan komen.’ Ze wapperde driftig met haar servet. ‘Ik was er zo van overtuigd dat het dit jaar zou lukken om een uitnodiging voor het Vanderlay-bal te bemachtigen. Ik heb er al met haar over gesproken en... wat zal ze me uitlachen.’

‘Wees alstublieft kalm.’ Caroline werd bang dat haar moeder weer een zenuwtoeval zou krijgen. Haar gestel was zo zwak dat ze daar altijd rekening mee moest houden. ‘Neem een slokje wijn... of water... En probeert u rustig adem te halen. Ik zal echt nog voor voldoende bals worden uitgenodigd, zeker nu ik tijdens de zomer niet meer naar Michigan kan gaan.’

‘Nee, niet naar Michigan.’ Mama had zich hersteld en glimlachte stralend. ‘Maar we gaan wel een reis maken. We gaan naar Engeland, naar Londen.’

Ella’s vork bleef halverwege haar mond steken. ‘Echt waar? Wat geweldig! Dan kunnen we Nancy Simpson terugzien!’

‘*Lady Metterton*,’ verbeterde haar moeder streng. ‘Dat is nu haar titel. En jij gaat niet mee, Elizabeth, je bent te jong. Alleen Caroline en ik gaan naar Londen. We logeren in het huis van Nancy’s moeder, mevrouw Simpson. Zij heeft erin toegestemd je te introduceren, Caroline. Is dat niet geweldig?’

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen,’ stamelde Caroline. Natuurlijk zou het heerlijk zijn haar vriendin Nancy terug te zien, die eind vorig jaar met de graaf van Metterton was getrouwd. Nancy’s overleden vader was een Amerikaan, maar haar moeder was Brits. Mevrouw Simpson had een uitstekend huwelijk voor haar dochter weten te regelen, dat kon niemand tegenspreken. Maar waarom zou ze diezelfde moeite doen voor een Amerikaanse vriendin van haar dochter? ‘Hebt u dit al met mevrouw Simpson besproken? Is het allemaal al geregeld?’

‘Alles is allang geregeld, liefje,’ verzekerde mama haar en ze schoot in de lach. ‘Dat moest wel, want je kunt niet zomaar voor een visite bij de koningin aankloppen.’

Dat idee leek haar moeder erg grappig te vinden, maar het zweet brak Caroline uit. ‘De koningin? Ik ga de koningin toch niet ontmoeten? Dat is belachelijk!’

‘Welnee!’ Mama keek haar verbaasd aan. ‘Je weet toch wel hoe dat bij Nancy is gegaan? Mevrouw Simpson heeft erin toegestemd ook jou aan de Britse koningin voor te stellen. Dat is een hele eer, Caroline. Daarna zul je in Londen welkom zijn op alle bals en feesten die je je maar kunt indenken.’

Caroline voelde het bloed uit haar gezicht wegstromen, terwijl een lakei de fricandeau van kalfsvlees met spinazie voor haar neerzette. ‘Maar ik ben toch helemaal niet geschikt om de koningin te ontmoeten? En wat moet ik tussen al die mensen van adel? Daar hoor ik toch niet bij?’

Haar moeder nam een hapje spinazie en lachte triomfantelijk.

‘Als de hartsvriendin van Lady Metterton? Vergeet dat niet, Caroline. Mevrouw Simpson is de dochter van een belangrijke marine-officier en Nancy is nu een echte gravin. Bovendien beschik jij zelf over een fortuin dankzij je grootvader. Ik vrees alleen dat hij en grootmoeder je hebben bedorven met hun gepraat over nederigheid en onderdanigheid.’

‘God keert zich tegen hoogmoedigen, maar aan nederigen schenkt Hij Zijn genade,’ citeerde Caroline zacht. Hoe vaak had ze grootmoeder dit niet horen zeggen? Nederigheid betekende voor haar dat ze niet alleen zou profiteren van haar fortuin. Ze wilde anderen helpen, zorgen dat zij het ook goed hadden door het voorrecht dat haar ten deel was gevallen. Daarvoor had ook haar grootvader gespaard. Maar als ze dat zei, zou mama zich opwinden.

‘Het geschenk dat jij hebt ontvangen, Caroline, is je schoonheid en je vermogen. Daarmee kun je je in Engeland in hoge kringen begeven, ondanks je onbetamelijke gedrag hier.’

Haar wangen werden warm bij de gedachte aan Seans kus, maar haar moeder leek dat niet te merken.

‘Je weet zelf ook wel dat Nancy het prachtig zal vinden om jou weer als gezelschap te hebben.’

Caroline knikte langzaam en dacht aan Nancy’s brieven over het uitgaansseizoen in Londen. Ze was er erg enthousiast over geweest. Als Nancy’s moeder haar aan het hof wilde introduceren, had ze in elk geval een goede indruk van Caroline. Maar was dat terecht?

‘Misschien treft jou wel hetzelfde geluk als Nancy.’ Mama’s ogen glansden van trots. ‘Denk je eens in, Caroline. Tijdens het Londense seizoen kun je een heel aardige man ontmoeten... met een titel. Wat zal mevrouw Philips opkijken als jij net als Nancy met een heer van adel trouwt. Dan durf ik haar weer onder ogen te komen. En mevrouw Vanderlay! Ze zal spijt hebben dat ze jou niet voor haar bal heeft uitgenodigd, dat verzeker ik je!’

‘De Britten schijnen heel andere omgangsvormen te hebben,’ wierp Caroline zwakjes tegen. Als haar moeder iets in haar hoofd had, had protesteren weinig zin, maar ze was bang dat alles op een teleurstelling zou uitlopen. Misschien waren de Engelsen niet zo geïnteresseerd in een meisje uit Amerika, misschien was er geen

adellijke heer die haar een aanzoek deed. Dan keerden ze zonder resultaat terug naar New York, waar mevrouw Vanderlay en mevrouw Philips nog steeds bepaalden wie goed genoeg was om tot hun kringen te behoren. En wat zou dat met mama's gezondheid doen?

'Mevrouw Simpson zal je alles leren over de Britse etiquette,' verzekerde mama haar. 'Je hebt een heel goede gouvernante gehad. Geen Engelsman hoeft op jou neer te kijken, liefje, wees daar maar van overtuigd.'

'Ik weet niet...' Ze keek opzij naar papa. 'Wat zegt u ervan? We zouden een groot deel van het jaar weg zijn. Dat is toch vreselijk. Wat als ik gewoon in New York wil blijven?'

'Hoe kun je dat nu zeggen!' riep mama geagiteerd en ze begon zich weer koelte toe te wuiven.

Papa keek even verrast van zijn vrouw naar zijn dochter. Daarna glimlachte hij geruststellend naar Caroline. 'Het maakt je moeder van streek als je haar zo tegenspreekt, kind. Doe nu maar gewoon wat zij van plan is, dat is voor iedereen het beste. En als je eenmaal in Londen bent, heb je het vast wel naar je zin.'

'Maar papa...'

'We vertrekken al heel snel,' zei haar moeder. 'Dat komt omdat we in Parijs een nieuwe garderobe voor je laten maken, bij Worth. Wat een indruk zul je maken! Op 10 mei is de grote dag, heeft mevrouw Simpson me laten weten. Dan ontmoet je de koningin.' Ze sneed enthousiast in haar fricandea. Van een zenuwtoeval was niets meer te merken. 'Kom, liefje, kijk niet zo somber. Je krijgt de tijd van je leven. Denk aan je toekomst, Caroline, denk eens aan je toekomst.'

Maar Caroline had niet de moed om ver vooruit te kijken.

Dunleigh, Ierland, vrijdag 11 februari 1876

William Garney, de vierde graaf van Rassmore, liep met afgemeten passen heen en weer door de bibliotheek van Dunleigh Hall. Een beter woord was ijsberen, want hij voelde zich vreselijk onrustig. Alles wat hij ondernam, leek hem bij zijn handen af te breken.

Met een vermoeide blik keek hij naar de wand vol oude boeken, verzameld sinds zijn overgrootvader tot de adelstand was verheven, en zelfs al daarvoor. Nu was het zijn taak om het familiebezit te behouden en in oude glorie te herstellen.

Er viel echter niet zo veel eer aan te behalen. Het landgoed Dunleigh bevond zich aan de rand van de afgrond en bij iedere stap die William zette, leek er meer af te brokkelen. Zo langzamerhand werd hij bang voor wat hij zou ontdekken. Voor wat zijn vader in het geheim had gedaan of juist had nagelaten.

Opnieuw zag hij zich in de mooie kamer van de boerderij van Breen staan om te vernemen dat de boer veel meer pacht had betaald dan volgens de boeken van Dunleigh was binnengekomen. Hij voelde zich een snotneus, iemand die net kwam kijken en geen verstand van zaken had. En dat terwijl hij zo graag het respect en de steun van zijn pachters wilde verdienen om de vernieuwingsplannen die hij voor Dunleigh had te verwezenlijken. Als hij iedere keer over verkeerde informatie bleek te beschikken, zouden ze hem nooit serieus nemen.

Het was nog een geluk dat hij Breen, die over het algemeen kalm en redelijk bleef, als eerste had gesproken. Bij sommige andere boeren was de grens van hun geduld bereikt, na al die jaren waarin zijn vader er een puinhoop van had gemaakt. Hij moest

voorkomen dat de vlam in de pan sloeg en er werkelijk een opstand uitbrak.

De deur van de bibliotheek ging open en met een boos gebaar draaide hij zich om. Het was Graham, de butler, die een lichte buiging maakte. ‘Meneer McDuffy is gearriveerd, my lord.’

Goed, het uur van de waarheid brak aan. William haalde diep adem en rechte zijn schouders. Hij zou de rentmeester laten zien dat er met hem niet te spotten viel. ‘Laat hem binnenkomen.’

McDuffy bleef op het versleten tapijt voor de boekenkast staan met zijn hoed in zijn hand. ‘U wilde mij spreken, my lord?’

‘Inderdaad.’ William probeerde zijn stem iets zwaarder te laten klinken. ‘Ik was deze ochtend bij boer Breen. Die ken je zeker wel?’

‘Maar natuurlijk, my lord!’ McDuffy klonk zeer verrast. ‘Ik ken alle 125 pachters. Ik ben al jaren rentmeester, ik weet precies wie welke boerderij beheert en...’

‘En hoeveel pacht u hen laat betalen?’ William keek zijn rentmeester strak aan.

McDuffy zuchtte ongeduldig alsof hij met een klein kind te maken had. ‘In de boeken kunt u vinden...’

‘Ik ken de boeken, McDuffy! Ik weet inmiddels exact wat daarin staat en een simpel rekensommetje vertelt mij dat de helft van de pacht *niet* in de boeken staat. Waar is dat geld gebleven?’

McDuffy verstijfde, maar herstelde zich snel. ‘Een deel van de pacht is gebruikt om uw vaders schuld bij de club te betalen en...’

‘Dat is niet waar. Ik heb alle nota’s gecontroleerd en het geld is verdwenen.’

McDuffy knipperde met zijn ogen. ‘Lord Rassmore, wat wilt u zeggen? Uw vader heeft altijd het volste vertrouwen in mij gehad. Hij vond het niet nodig om tot op de cent nauwkeurig na te gaan of de boeken klopten.’

‘Blijkbaar was dat wel nodig!’ William sloeg met zijn vuist op het bureau. ‘U hebt eigenhandig de pacht verhoogd en zelf het extra geld achtergehouden.’

‘Stelt u meer vertrouwen in de woorden van boer Breen dan in mij?’

‘Wilt u dat ik de andere boeren vraag hoeveel zij hebben betaald?’

McDuffy draaide nerveus zijn hoed rond in zijn handen, wat voor William een duidelijk teken was van zijn schuld. ‘My lord, ik weet zeker dat we tot een goede oplossing kunnen komen.’

‘Daar ben ik ook van overtuigd. U bent namelijk bij dezen ont-slagen.’

‘Maar, my lord...’

‘Ik moet ervan uit kunnen gaan dat mijn rentmeester oprecht en betrouwbaar is. En dat hij het belang van het landgoed Dunleigh in het oog heeft.’

McDuffy’s ogen schoten vuur. ‘Met alle respect, Lord Rassmore, maar de prioriteiten die uw vader stelde...’

‘Mijn vader werd de laatste jaren overmand door het verdriet om het verlies van mijn moeder. Ik kan niet ontkennen dat ik in hem teleurgesteld ben, maar ik ben *meer* teleurgesteld in een rentmeester die daar misbruik van maakt.’

‘Ik begrijp het.’ McDuffy’s gezicht was inmiddels wit wegge-trokken en hij maakte een lichte buiging.

‘U wilt zeker niets kwijt over de verkoop van het land ten zui-den van het dorp?’ informeerde William fijntjes. ‘Daarover zag ik namelijk ook niets in de boeken.’

‘Uw vader wenste dat zo. Hij... hij schonk mij de opbrengst voor bewezen diensten.’

‘Dan hebt u ongetwijfeld een contract dat door hem en uzelf is ondertekend? Een bewijs van zijn goedgeefsheid? En van uw eigen betrouwbaarheid, natuurlijk.’

‘Lord Rassmore, u begrijpt het niet. Luister, u bent slechts een jaar heer en meester van Dunleigh Hall en u hebt nog weinig ervaring met dit soort zaken. Ik verzeker u dat u het beheer van het land-goed het beste kunt overlaten aan iemand die wel ervaring heeft.’

‘Dat ben ik van plan, McDuffy, maar één ding ziet u verkeerd. Ik heb in slechts een jaar meer ervaring opgedaan met dit soort zaken dan me lief is. U kunt een brief van mijn advocaat tegemoet zien en ik verwacht dat de rentmeesterswoning morgenochtend leeg is.’ Hij richtte zich tot de butler. ‘Graham, meneer McDuffy wenst te vertrekken.’

‘Uiteraard, my lord.’ De butler liet McDuffy uit, en William richtte met een zucht zijn blik op de grootboeken van Dunleigh. Er was geen beginnen aan. Nu had hij helemaal geen rentmeester meer, zelfs geen corrupte. Hij probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat dit beter was, dat hij een nieuwe, betrouwbare medewerker kon aannemen. Iemand die hem respecteerde, ondanks zijn jonge leeftijd. William keek uit het raam en wreef langs zijn kin. Hij zou wat ouder lijken als hij zijn baard liet staan, of op zijn minst zijn snor, maar dat had hij nooit prettig gevonden. Misschien hielp het al als hij alleen zijn bakkebaarden wat liet groeien. Als hij er maar uitzag als een volwassen persoon, niet als iemand die net het studentenleven achter zich had gelaten. Weinig mensen wisten dat hij zich na zijn afstuderen had verdiept in moderne landbouwmethoden. Als hij maar kon laten zien dat hij het beste voorhad met Dunleigh.

Achter hem schraapte Graham zijn keel. ‘Lord Kilbrooke vraagt of u hem kunt ontvangen, my lord.’

‘Welnee, beste Graham.’ Zonder enige terughoudendheid liep Williams buurman langs de butler de bibliotheek in. ‘Je hoeft me niet te ontvangen, je moet met me gaan rijden. Het is prachtig weer en je paard heeft al veel te lang op stal gestaan.’

Onwillekeurig schoot William in de lach. Zijn buurman en vriend wist zijn wensen op bijzondere wijze kenbaar te maken. ‘Goed idee, James, ik zal Fionn laten zadelen. Ik kan wel wat ontspanning gebruiken.’

De grootste passie die William en zijn buurman deelden, was hun liefde voor paarden en het ongetemde Ierse landschap.

William wist nog goed hoe opgetogen hij was geweest toen hun gezin bij zijn grootouders op Dunleigh Hall ging wonen nadat hij zijn vroege kinderjaren in Londen had doorgebracht. En hoe blij hij was toen zijn grootvader hem zijn eerste pony gaf.

Grootvader en vader hadden hem leren rijden, maar de trucjes en tips die het echt aantrekkelijk maakten, en meer risicovol, kwa-

men van James Bingham, de zoon van hun buurman Lord Kilbrooke. In die tijd was James een student geweest en William nog maar een kind. Nu deden tien jaren leeftijdsverschil er niet meer toe, al helemaal niet omdat ze allebei rond dezelfde tijd de titels van hun vaders hadden geërfd.

Burggraaf Kilbrooke en graaf van Rassmore. Williams rang was nu hoger dan die van zijn vriend. Het deed hem echter weinig. Het enige moment waarop hij zich James' meerdere voelde, was tijdens hun wedstrijdjes te paard.

In volle vaart stoof William op zijn volbloed hengst Fionn de hoge heuvel op vanwaar hij kon uitkijken over de landerijen waarvan de last nu al een jaar op zijn schouders drukte. Diep ademde hij in en keek naar beneden, probeerde de schoonheid opnieuw te ontdekken. Het was een zeldzaam mooie dag voor februari. De enorme sparren stonden statig langs de oprijlaan. Donkergroen, terwijl de loofbomen nog kaal waren. Donkergroen in contrast met de witte gevel van Dunleigh Hall. Achter het klassieke landhuis met de grote zuilen schitterde het water van het meer in het zonlicht. Toch was dit niet voldoende om Williams sombere gedachten te verdrijven.

Eindelijk bereikte ook James de top en kwam naast hem staan, hijgend alsof hij zonder zijn paard naar boven was gelopen. 'Waag het niet me uit te lachen, Willy-jongen! Ik ben al een oude man.'

'Je hebt geen conditie meer. Daar valt aan te werken.'

'Wilde je me daarmee helpen?' James keek hem vorsend aan. 'Je zult nog wel zien hoeveel kostbare tijd het beheer van een landgoed opslurpt.' Ook al was James' vader rond dezelfde tijd als die van William gestorven, James had al veel eerder de taken van de oude man overgenomen, omdat die ze geestelijk niet meer aankon.

William zuchtte. Had hij maar geweten dat zijn eigen vader het ook niet aankon, had zijn vader het maar toegegeven. 'Ik vrees dat ik al heb ontdekt hoe moeilijk het is om een landgoed te besturen. En jij hebt meer reden om mij uit te lachen dan ik jou... Ik heb net mijn rentmeester ontslagen.'

'Je rentmeester? McDuffy? Dat meen je niet! Die man heeft jaren het landgoed beheerd voor je vader.'

‘Hij heeft ook jarenlang te veel geld in zijn eigen zak gestoken. Ik heb de boeken en alle verslagen bestudeerd, James. Er klopt niets van.’ William merkte dat zijn woede terugkeerde. ‘Bovendien zijn de zuidelijke landerijen verkocht zonder duidelijke reden. Goede, vruchtbare grond. Als ik die grond had kunnen bebouwen, had het wellicht de slechte oogst van het afgelopen jaar gecompenseerd.’ Hij liet zijn blik opnieuw over het land gaan. Van een afstand zag alles er prima uit. Hij hield van het Ierse landschap en ooit had hij ook van Dunleigh gehouden. Maar nu moest er zo veel gebeuren om het landgoed te herstellen, dat hij bijna jaloers werd op zijn buurman. Kilbrooke was wel goed onderhouden, alhoewel James ook weleens geldzorgen had. Kilbrooke Castle zag er ook van dichtbij goed uit. Het had niet negen jaren lang de huiselijke invloed van een vrouw gemist, de tuinen waren niet verwaarloosd, reparaties waren niet uitgesteld. Kilbrooke floreerde en Dunleigh verkeerde in staat van verval. Zo simpel was het.

‘Als ik dacht dat het zou helpen, zou ik de westelijke landerijen van je kopen,’ peinsde James. ‘Maar ik heb er op dit moment niet echt de middelen voor en het zou je probleem niet oplossen. Dunleigh is niet rendabel zonder die grond.’

‘Dunleigh is helemaal niet rendabel!’ Voor het eerst kwamen die woorden hardop uit Williams mond. Hij huiverde en wendde zijn blik van het landhuis af. Maar het was en bleef een feit dat hij niet langer kon ontkennen.

‘Mag ik je als vriend een advies geven?’ vroeg James. ‘Ik zie dat het aan je vreet, maar je kunt met geen mogelijkheid zelf de boel herstellen. Er is nauwelijks iets gedaan sinds je moeder stierf. Dat kun jij niet zomaar even rechtzetten.’

‘Dat klinkt bemoedigend.’ William kon het sarcasme niet uit zijn stem weren. Hij wist dat James het goed bedoelde, dat hij William serieus nam, in tegenstelling tot veel andere landheren, maar dit was een advies waar hij niets aan had. ‘Vind je dat ik het moet verkopen? Dat heeft ook gevolgen, James. In deze staat zal het niet eens genoeg opleveren om alle schulden af te lossen. Straks moet ik Samuel nog van de universiteit halen, omdat ik hem geen toelage meer kan geven. Ik zal zelf nog een beroep moeten leren.’

Met zijn kennis zou hij rentmeester op een ander landgoed kunnen worden, maar hij kende weinig landheren die zo gedreven waren als hijzelf om de nieuwste landbouwontwikkelingen te volgen. Bovendien zou iedereen hem uitlachen. Een graaf die gedwongen was om rentmeester te worden? Dat was te beschamend voor woorden.

‘Ik kan echt niet...’

James stak zijn hand op. ‘Ik heb het niet over verkopen. Wat jij nodig hebt, is een geldschietter. Iemand die bereid is een groot bedrag in het landgoed te investeren.’

‘Ik heb geprobeerd iemand te vinden.’ Williams wanhoop groeide. ‘Weet je niet meer dat ik vorig jaar naar Dublin ben geweest? Geen enkele man met enig gevoel voor zaken ziet er heil in.’

‘Nou, misschien moet het dan geen man zijn,’ merkte James op. ‘Hè?’

‘Zoek eens een rijke vrouw.’ James liet zijn paard keren en reed de heuvel af, terwijl William in opperste verbazing bleef staan.

Even later haalde hij James weer in. ‘Je meent dit toch niet serieus, hoop ik?’

‘Waarom niet? Hoe oud ben je ook al weer?’

William keek hem geamuseerd aan. Niet alleen was hij exact even oud als James’ echtgenote, ze hadden ook nog eens pasgeleden hun verjaardag gevierd. Gezamenlijk. ‘Ik ben vorige week negenen-twintig geworden.’

‘Precies,’ knikte James. ‘Tegen die tijd was ik al bijna verloofd. In elk geval maakte ik Imogen het hof. Rond de dertig is de ideale leeftijd om te trouwen. Je moet een vrouw vinden die over geld kan beschikken. Liefst eentje die het nu al heeft, want je hebt geen tijd om te wachten tot ze een erfenis krijgt.’

‘Zal ik dan meteen maar een advertentie zetten?’

‘Je kunt erom lachen, maar het is een mogelijkheid, William. Volgens mij is het één van de weinige mogelijkheden die je nog hebt.’

‘Misschien wel.’ Als hij niets deed, kwam hij te boek te staan als degene die Dunleigh had verloren, ook al had zijn vader daar de

meeste schuld aan. De trots van de graven van Rassmore mocht hij niet verloren laten gaan.

‘Denk er maar eens over na. Ik ga vlug naar huis, want Imogens ouders komen op bezoek. Ze vilt me als ik te laat ben.’

‘En je vindt echt dat ik moet trouwen?’

‘Denk er maar eens over na,’ herhaalde James. ‘Weet je wat? Kom morgen dineren, dan praten we verder.’

‘Dat is goed.’ Toen James de andere kant op reed, gaf William zijn paard de sporen om in een flinke vaart terug te rijden naar Dunleigh Hall. Hopelijk zou dat zijn frustraties wegnemen. Bij de stallen dacht hij echter nog steeds aan James’ voorstel. Het was belachelijk om een vrouw te kiezen puur omdat ze over een fortuin beschikte.

Het was nog veel belachelijker dat hij het idee serieus overwoog.

Zaterdag 12 februari 1876

William was altijd ontspannen als hij bij James en Imogen dineerde, zeker als hij de enige gast was. Tenslotte kenden James en hij elkaar al jaren.

Zelfs in de tijd dat William naar de Engelse kostschool Eton was gegaan en daarna naar Oxford om te studeren, had hij zich altijd verheugd op de vakanties. Ierland was zijn thuis, Dunleigh zat in zijn bloed. Hij genoot ervan samen met James uit rijden te gaan en te jagen. Nog steeds vonden ze altijd wel iets te praten of te doen, en de laatste tijd had dat steeds vaker te maken met het reilen en zeilen op het landgoed.

Acht jaar geleden was James getrouwd met de jonge Imogen, dochter van een Engelse baron met een functie aan het hof. Alhoewel ze het grootste deel van haar leven in de stad had doorgebracht, was het landleven haar niet onbekend en gedroeg ze zich altijd hartelijk.

William keek naar zijn twee burens. Hun huwelijk was in zake-

lijk opzicht gunstig geweest, daar had James nooit geheimzinnig over gedaan. Dat leek prima te werken. Al vrij snel was er een zoontje en erfgenaam geboren, later nog een dochtertje. James en Imogen namen volop deel aan het sociale leven in de omgeving en waren gastvrij voor iedereen die Kilbrooke Castle wilde bezoeken.

Waarom hijzelf dan zo moeilijk deed over een huwelijk, wist William eigenlijk niet. Natuurlijk werd er van hem verwacht dat hij trouwde, dat was niet meer dan logisch. Hij wilde ook wel trouwen, maar niet omdat hij geld nodig had. Kon hij niet zelf meer inspanning leveren om Dunleigh te redden? Maar dat had hij al geprobeerd en hij was er niet in geslaagd. Steeds beter besepte hij dat James gelijk had en er nog maar één oplossing was, al bleef het gevoel gemakzuchtig te zijn hem dwarszitten. Daardoor lukte het hem vanavond niet de vlotte gesprekspartner te zijn die hij anders was. Gelukkig had Imogen geen andere gasten uitgenodigd. William merkte dat zelfs de uitstekende tafelwijn zijn spanning niet helemaal kon verdrijven.

Uiteindelijk sneed Imogen het onderwerp aan dat hem voortdurend bezighield. ‘Een vrouwelijke hand zou goed zijn voor Dunleigh,’ zei ze plompverloren.

William trok zijn wenkbrauwen op. *Heel subtiel.* ‘Als je dat te hard zegt, nodigt mijn tante Cecilia uit Dublin zichzelf weer uit. Ze ziet zich graag als de vrouwe van Dunleigh Hall, maar ik ben niet van plan mijn sociale leven door haar te laten regelen.’

Imogens ogen glinsterden. ‘Dus moet je zorgen dat je iemand anders voor die taak vindt.’

Voor die taak én voor het geld. Het leek erop dat James slechts een deel van zijn absurde voorstel met haar had besproken. William schraapte zijn keel. ‘Ik denk erover om naar Dublin te gaan.’ Vanuit zijn hals kroop de warmte omhoog. Hij haalde een vinger langs zijn gesteven, witte boord, alsof dat hem meer lucht zou geven. ‘Ik... nou... het uitgaansseizoen is aan de gang en het lijkt me dat er wel het een en ander georganiseerd wordt...’

‘En wie denk je daar te ontmoeten?’ Imogen glimlachte plagend, terwijl ze een hapje kalkoen nam. Zoals altijd zag ze er aantrekkelijk uit. Subtiële luxe, uitstekend verzorgd.

‘Ik heb geen idee wie ik daar zal ontmoeten, maar misschien is er een jongedame bij die... eh... nou, met wie...’

James lachte smakelijk. ‘Hou maar op met dat gestotter, Willy-jongen, en luister naar het plan dat Imogen heeft bedacht.’

‘Inderdaad.’ Imogen legde haar vork neer en wachtte tot ze de onverdeelde aandacht had. Ze had een uitmuntend gevoel voor dramatiek en door zijn gespannen zenuwen voelde William een lachkriebel opkomen. ‘Ik weet precies wie je in Dublin zult ontmoeten, William. Namelijk alle meisjes die je het hele jaar door op elk plattelandsbal en bij iedere jachtpartij ontmoet. En zit daar iemand voor je bij?’

‘Ik heb nooit meer dan oppervlakkig contact met hen gehad,’ verdedigde hij zich. ‘Maar de meesten zijn best aardig.’

‘Fout!’ Imogen zwaaide haar wijsvinger heen en weer. Behalve verzorgd was ze ook sierlijk en gracieus. ‘Je weet wel iets heel belangrijks van hen, namelijk dat ze geen van allen een grote som geld tot hun beschikking hebben. Bovendien is het seizoen in Dublin al half voorbij. Daar moet je helemaal niet naartoe gaan. De plaats waar jij moet zijn is Londen.’

‘Aha.’ Om niet meteen te hoeven reageren, stopte hij zijn mond vol met gerookte kalkoen.

‘Lijkt dat je niet veel beter? Bovendien neem ik aan dat je een huis in Londen hebt.’

‘Nee, niet meer,’ moest hij toegeven. ‘Ik heb het verkocht om het dak van de linkervleugel van Dunleigh Hall te kunnen repareren.’ Inmiddels lekte helaas ook de rechtervleugel.

‘Dan weet ik het goed gemaakt.’ Imogen keek zeer tevreden. ‘Je kunt ons huis in Londen gebruiken.’

‘Dat is ontzettend aardig...’ begon William.

‘En wij gaan met je mee!’

‘Dat gedeelte van het plan is ook nieuw voor mij,’ merkte James op, terwijl hij de butler wenkte om zijn glas nog eens vol te schenken.

‘Maar het is wel een goed idee.’ Imogen werd steeds enthousiaster. ‘Toe, schat, ik kan me niet heugen wanneer ik voor het laatst de stad heb bezocht. Het moet nog voor Constances geboorte zijn

geweest en zij is al bijna drie. Bovendien, William kan wel wat advies gebruiken.'

Hij verslikte zich in de saus. Nu ging ze toch echt te ver. 'Ik verzeker je dat ik best in staat ben mijn eigen echtgenote uit te zoeken.'

Natuurlijk liet Imogen zich niet van de wijs brengen. 'Zeg nou zelf, hoeveel weet jij van de families die voor het seizoen naar Londen gaan? Ik ben Engels en ik ken iedereen. Het is belangrijk dat ze uit een goede familie komt, William. Ik kan je vertellen wie er geld heeft en wie je moet mijden. Toch, James?'

James keek William veelbetekenend aan. 'Je moet toegeven dat mijn vrouw altijd op de hoogte is van het laatste nieuws. Je zult veel aan haar hebben. Bovendien, als we er toch zijn, kunnen we mooi eens samen naar Tattersall gaan. Ik stel je advies op prijs, dat weet je.'

Met een bezoek aan de bekende stalhouderij in het vooruitzicht klonk het best aantrekkelijk om een paar maanden naar Londen te gaan. Paardenraces en roeiwedstrijden als afwisseling op bals en tuinfesten. Hoewel Dunleigh Hall hem dierbaar was, zou het een verademing zijn om in die periode niet te worden geconfronteerd met lekkende daken, rottende kozijnen en versleten vloeren.

'Ik denk niet dat William tijd heeft voor paarden,' merkte Imogen op.

'Natuurlijk wel,' zei hij tegelijk met James. Maar dat was dan ook het enige wat hij tegen Imogens plan kon inbrengen.

Met een zucht van opluchting leunde hij achterover. Of een seizoen in Londen voldoende was om een goede echtgenote te vinden, wist hij niet, maar hij zou in elk geval zijn best doen. Die knoop had hij doorgehakt.

Londen, woensdag 10 mei 1876

Het gesloten rijtuig van Nancy's moeder, mevrouw Simpson, stond nu vooraan in de rij bij Buckingham Palace en ieder moment kon een lakei hun verzoeken uit te stappen. Caroline trilde van de zenuwen. Hoe vaak ze de diepe buiging de afgelopen weken ook met Nancy en haar moeder had geoefend – met een tafellaken als sleep – ze was er zeker van dat ze vandaag iets doms zou doen. Omvallen voor de ogen van de koningin, of de struisvogelveren in haar haren verliezen, of struikelen terwijl ze achteruit terugliep naar de deur.

'Zit toch niet zo te draaien, je kreukt je japon.' Mama, die naast haar in de koets zat, keek misprijzend opzij.

'Het spijt me,' mompelde Caroline, terwijl ze haar klamme handpalmen aan een zakdoekje afveegde. Ze was zich scherp bewust van de toeschouwers die rijen dik langs de weg stonden om een glimp van de debutantes op te vangen.

Nancy zat tegenover haar in het rijtuig en glimlachte. 'Het is heel begrijpelijk dat je nerveus bent. Toen ik na mijn huwelijk gravin werd, ben ik in die hoedanigheid opnieuw voorgesteld en in de koets heb ik Lord Metterton gesmeekt de hele weg mijn hand vast te houden.'

Lord Metterton... Het was vreemd om haar vriendin als getrouwde vrouw en als *gravin* te zien en het viel Caroline op dat ze steeds de titel van haar man gebruikte. *Lord*. Zou ze hem ook zo aanspreken in... huiselijke situaties? Zou Caroline dat later ook bij haar echtgenoot doen? Eigenlijk leek haar dat een onzinnige vraag: het was onwaarschijnlijk dat ze een graaf of baron of wat dan ook zou weten te bekoren. Als het hun om haar fortuin te doen was, wilde ze dat niet eens.

Wat als de plaats die je thuis zou moeten zijn als een zware last op je schouders rust?

Ierland, 1876. William Garney, 4e graaf van Rassmore, erft van zijn vader het verwaarloosde landgoed Dunleigh en torenhoge schulden. Hij kan op geen enkele manier voldoen aan zijn verantwoordelijkheden. Tenzij... hij een rijke vrouw trouwt.

Als steenrijke Amerikaanse zou Caroline Milton graag gezien moeten zijn in de hoogste kringen van New York. Haar vader dankt zijn fortuin echter aan de aanleg van spoorwegen in de burgeroorlog. Nieuw geld, weinig aanzien. Carolines moeder weet raad: ze neemt Caroline mee naar Londen, waar de adel altijd op zoek is naar een fortuin om in hun noodlijdende landgoederen te steken. Stel je voor dat Caroline een heuse titel in de wacht sleept.

Voor William is een verbintenis met Caroline de beste oplossing voor zijn geldgebrek. Maar voor Caroline valt het niet mee de luxe en moderne gemakken van haar New Yorkse villa te verruilen voor een tochtig en kil landhuis in het woeste Ierland, waar opstandige pachters voor problemen zorgen. Is het huwelijk van William en Caroline hiertegen opgewassen?

NUR 342

ISBN 978 90 297 2675 7

9 789029 726757

www.kok.nl

KOK